

Κυριακή 15η Νοεμβρίου 2020

Κυριακή Η' Λουκᾶ

(Λκ. 10, 25 – 37)

«*λησταῖς περιέπεσεν*» (Λκ. 10, 30).

Καθώς ἀκούσαμε σήμερα τή θαυμάσια παραβολή τοῦ καλοῦ Σαμαρείτη, ἐρχόμαστε αὐθόρμητα στή θέση αὐτοῦ τοῦ ταξιδευτῆ, πού ἔπεσε στά χέρια τῶν ληστῶν. Αὐτός ὁ ἄνθρωπος τῆς παραβολῆς εἶναι ὁ κάθε ἄνθρωπος πού κάνει τό ταξίδι τῆς ζωῆς του πάνω στή γῆ. Ὁλόκληρη ἡ ἀνθρωπότητα ξεκίνησε ἀπό τήν Ἱερουσαλήμ τοῦ θείου θελήματος, γιά νά φτάσει στήν Ἱεριχώ τῆς καθημερινότητας. Αὐτό τό ταξίδι ὅμως δέν εἶναι ἀκίνδυνο καί ἀμέριμνο. Στό δρόμο ὑπάρχουν ληστές, πού κλέβουν ὅ,τι πολύτιμο κουβαλάει ὁ καθένας μαζί του.

Ποιοί εἶναι αὐτοί οἱ ληστές καί τί κλέβουν ἀπό τόν ἄνθρωπο στήν πορεία τῆς ζωῆς του;

Εἶναι ἀπαραίτητο νά τούς καταλάβουμε ἐγκαίρως, γιά νά τούς ἀποφύγουμε ἔτσι ὥστε νά διατρέξουμε τή ζωή μας μέ τίς λιγότερες δυνατές ἀπώλειες.

Ὁ πρῶτος μεγάλος ληστής πού κλέβει ἀπό τόν ἄνθρωπο κάθε πολύτιμο πνευματικό χάρισμα εἶναι ὁ μισόκαλος διάβολος. Ἀπό ἀπύθμενο μίσος πρὸς τό Θεό ἀντιπαθεῖ θανάσιμα ὅλα τά δημιουργήματα καί περισσότερο ἀπ' ὅλα τό κορυφαῖο, τόν ἄνθρωπο. Στήνει τήν πλεκτάνη γιά τό κάθε πρόσωπο μέ πολλή προσοχή. Μελετάει τίς ἀδυναμίες, τίς ιδιαιτερότητες, τίς ἐλλείψεις. Τήν κατάλληλη στιγμή ἐπιτίθεται. Οἱ ἐπιθέσεις του δέν εἶναι πάντοτε φανερές. Πολλές φορές προσβάλλει τά θύματά του κρυφά καί ἀθόρυβα. Ἀποσπάει ἀπό τόν ἄνθρωπο τήν ἀρετή, τήν ἀγαθότητα, τήν ἀπλότητα. Διαλύει τήν προσευχή. Τό κύριο ἔργο του εἶναι νά χωρίσει τόν ἄνθρωπο ἀπό τό Θεό. Ὅταν ξεριζώσει, ὅταν κλέψει τό Θεό μέσα ἀπό τήν ψυχή τοῦ ἀνθρώπου, τότε

θριαμβολογεί, διότι αυτό είναι τό μεγαλύτερο κατόρθωμά του.

Ό δεύτερος ληστής πού παραμονεύει στίς ανθρώπινες διαδρομές είναι ό κόσμος. Ό κόσμος είναι πεσμένος στήν άμαρτία. Η θλιβερή κληρονομιά του Άδάμ είναι ή νοοτροπία του κόσμου. Κανείς άνθρωπος δέν μπορεί νά περπατήσει τή ζωή του χωρίς νά περάσει μέσ' από τόν κόσμο. Είναι ένας ληστής αναπόφευκτος. Ό άγώνας του πιστου βρίσκεται στό νά μήν έπιτρέψει στόν κόσμο νά του άρπάξει πολλά πράγματα. Ό κόσμος κλέβει από τόν άνθρωπο τή μνήμη του Θεου. Γεμίζει τό μυαλό μέ σκέψεις και ύποθέσεις πεπερασμένες και πρόσκαιρες. Κλέβει τήν αίσθηση του καλου. Παρουσιάζει σαν καλό τήν άμαρτία και παρουσιάζει τήν άρετή σαν αδυναμία ή σαν άνοησία. Ό κόσμος αφαιρεί τήν αίσθηση του ωραίου. Παρουσιάζει τό αίσχρο και τό πρόστυχο σαν όμορφο και έπιθυμητό. Τήν άληθινή άρμονία και τή διαχρονική όμορφιά τά

παρουσιάζει σάν ανούσια καί ξεπερασμένα. Ἐπίσης κλέβει τήν ἀληθινή γνώση τοῦ Θεοῦ. Δέν αφήνει τόν ἄνθρωπο νά καλλιεργήσει τή γνωριμία μέ τό Χριστό. Ἀντικαθιστᾷ αὐτή τή γνώση μέ τίς κοσμικές ἐπιστημές καί παρουσιάζει τά δεδομένα τῶν ἐπιστημῶν ὡς πιά σημαντικά ἀπό τήν ἀληθινή σοφία τοῦ Θεοῦ. Ὁ κόσμος κλέβει ἀπό τόν ἄνθρωπο τήν ἐσωτερική γαλήνη, ἀπλότητα καί ἰσορροπία. Δημιουργεῖ τά δικά του κοσμικά πρότυπα καί ὑποβάλλει στόν ἄνθρωπο τήν ἀνάγκη νά τά μιμηθεῖ καί νά τά φτάσει. Ἔτσι δηλητηριάζει τή ζωή μέ τό ἄγχος, τόν καιροσκοπισμό καί τό συμφέρον καί φέρνει τή δυστυχία. Ὁ κόσμος γεμίζει τόν ἄνθρωπο μέ φοβίες καί τοῦ κλέβει τό φόβο τοῦ Θεοῦ. Φέρνει στή σκέψη τό φόβο τῆς ἀρρώστιας καί τοῦ θανάτου καί κλέβει τό ὀρθόδοξο φρόνημα, σύμφωνα μέ τό ὁποῖο θυμόμαστε τό θάνατο, ἐπειδή ὅλοι θά πεθάνουμε, ἀλλά γι' αὐτό φροντίζουμε νά ζήσουμε τή σύντομη ζωή μας χαρούμενα καί ὁμορφα.

Ἐπιπλέον δεχόμεστε τήν ἀρρώστια σάν ἐπίσκεψη Θεοῦ, πού μπορεῖ νά μᾶς ὠφελήσει καί νά μᾶς οἰκοδομήσει. Ὁ κόσμος δέν εἶναι μόνο κλέφτης τοῦ ἀνθρώπου. Γίνεται ἐπίσης δυνάστης καί τύραννος, πού τόν καταπιέζει καί τόν καταθλίβει μέσα ἀπό τό ψέμα, τή μαλθακότητα καί τήν ἀνοησία.

Ὁ τρίτος μεγάλος ληστής πού παραμονεύει νά κακοποιήσει τόν ἄνθρωπο εἶναι καί μέγας προδότης. Εἶναι ὁ ἴδιος ὁ πεσμένος ἑαυτός του. Ἐχθρός τοῦ ἀνθρώπου γίνεται ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος. Μετά τήν περιπέτεια τοῦ Ἀδάμ ἡ ἀνθρώπινη φύση ἀλλοιώθηκε καί ἀσθένησε. Κόλλησε τό μεγάλο καί θανατηφόρο μικρόβιο τῆς λησμοσύνης τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἄνθρωπος ἔμαθε νά ζεῖ χωρίς Θεό. Στή θέση τοῦ Θεοῦ ἔβαλε τόν ἑαυτό του. Ἔμαθε, ἀντί γιά τό Θεό, νά ἀγαπάει τήν ἁμαρτία καί μέ μανία νά κολλάει πάνω της. Ἔτσι ὅλοι ζοῦμε σέ μία τραγική ἀντιφατικότητα. Ἀπό τή μία διψᾶμε γιά τό Θεό, ἀφοῦ εἶναι τό προαιώνιο

πρότυπό μας, από τήν ἄλλη ἔχουμε μέσα μας μία διαφορετική φωνή, μία ἀνερμήνευτη καί ἀνεξέλεγκτη τάση πρὸς τό κακό καί πρὸς τό λάθος. Στό διάβα τῆς ζωῆς ὁ ἐγωισμός, ἡ κενοδοξία, ἡ ἔπαρση γίνονται οἱ ληστές πού μᾶς ἀπογυμνώνουν ἀπό τή ἀρετή καί τά χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Στό ὁμορφο καί περιπετειῶδες ταξίδι τῆς ζωῆς θά συναντήσουμε τρεῖς ληστές. Θά μᾶς κλέψουν ὁ μοχθηρός διάβολος, ὁ ἀπατεώνας κόσμος καί ὁ κενόδοξος καί ἐγωιστής ἑαυτός μας. Θά μᾶς ἀπογυμνώσουν ἀπό τό ἔνδυμα τῆς ντροπῆς, τῆς εὐσέβειας, τῆς πίστεως, τῆς ἀρετῆς. Θά μᾶς πληγώσουν μέ τό φόβο, τό ἄγχος, τή θλίψη, τή μοναξιά, τήν ἀποτυχία, τήν προδοσία. Θά μᾶς ἐγκαταλείψουν στά πεζοδρόμια τοῦ χρόνου μόνους καί ἀβοήθητους. Μήν ἀπελπιστοῦμε. Στή διαδρομή τῆς ζωῆς μας συμπορεύεται ὁ Καλός Σαμαρείτης Χριστός. Ὅταν μᾶς συναντήσει καταπληγωμένους, θά ἐνδιαφερθεῖ γιά μᾶς. Θά μᾶς ὀδηγήσει στό

πανδοχεῖο Του, τήν Ἐκκλησία. Θά μᾶς ἀναθέσει σέ πανδοχέα φροντιστή, στόν πνευματικό μας. Ἄς ἀφεθοῦμε στή φροντίδα, στήν ἀγάπη, στή μέριμνα, στό ξόδεμα πού κάνει γιά μᾶς. Τότε ὄχι μόνο θά θεραπευτοῦμε, ἀλλά καί θά πλουτίσουμε ἀπό χάρη Θεοῦ, ἔτσι ὥστε πλούσιοι πνευματικά καί ἀποκαταστημένοι νά ἀπολαύσουμε ὄχι μόνο τό ὑπόλοιπο τῆς διαδρομῆς τοῦ παρόντος χρόνου ἀλλά καί τήν αἰώνια πορεία μας μέσα στό ἀπαύγασμα τῆς θεϊκῆς δόξας. Ἀμήν.